

KWINTESSENS (24.02) – Zaligheid van wording en verwording

“Ik ben de Zaligheid van het begin, heden en toekomst, onvergankelijk... leven en verwording”

Door de beperktheid van de zintuigen en het denken blijft het een contradictie om het aspect verwording mee te nemen in een begrip Zaligheid. Het worden ja, maar het verworden? Nee toch!

Zelfs als wij de beide aspecten worden en verworden als één en ondeelbaar kunnen begrijpen, dan nog ervaren wij een blokkering bij het idee van Zaligheid. En toch...

Tijdens een presentatie voor de clowns werd er een video getoond, waarin een vrouw getuigt van haar ervaren en beleven van het dementieproces van haar nog relatief jonge echtgenoot.

“Eerst wilde ik met hem in de auto samen het kanaal inrijden....dan heb ik het leren aanvaarden.... nu ga ik elke dag van 's morgens 10 tot 's avonds 7 naar de instelling waar hij permanent verblijft, geef hem te eten, praat met hemik ben heel gelukkig” (verteld door Suzanne)

In diverse publicaties werd eerder al ingegaan op het worden en verworden o.a. in De Clown (8) – Onvolmaakt en Advaita en Spinoza (10) – Volmaaktheid. Steeds weer blijkt dat niet alleen op het subatomaire vlak dit worden en verworden zich manifesteert (deeltjes die elkaar scheppen en vernietigen) maar ook het vlak van het dagelijks leven (zie hiervoor) als wij ons maar **toekeren naar in plaats van afkeren** van hetgeen zich aan ons voordoet.

Cruciaal hierin is het zich bewust worden van de aangeboren reflexen van toekeren (verlangen) en afkeren (verwerpen). Deze reflexen zijn uiterst noodzakelijk in het gewone dagelijks overleven, zij behoren tot het primaire en dierlijk deel van het brein. In alle overige situaties dient hun functie in vraag gesteld te worden; het is dit in vraag stellen dat bijzondere inzichten en zienswijzen oplevert, zoals de vrouw in de video getuigt. Het is hoogst waarschijnlijk dat zij dit nieuwe dagelijks leven in het geheel niet als een opofferen ervaart, omdat bij een gevoel van opofferen er een dubieuze ondertoon in het geluksgevoel ervaren wordt.

Het is een verworven vreugde die niet van iets afhankelijk is, een vreugde die zuiver uit het beleven van dit leven voortkomt.

Er worden ons gebeurtenissen voorgelegd waaraan om voorshands nog onbekende

redenen op ingegaan moet worden. Zonder te spreken over hogere machten, er kunnen in het totale veld van bewustzijn elementen zich manifesteren die van een essentieel belang zullen blijken te zijn. Elementen die van een beslissende en bijzonder waardevol belang in ons leven zullen zijn. Op deze gebeurtenissen bewust ingaan en een totaal onbekende weg volgen verschilt in wezen niet van het ons toevallen, overkomen van die gebeurtenissen....zo iets als Suzanne zegt : ik houd mij niet bezig met mijn Parkinson, ik zie wel.

Overigens is het niet uitgesloten dat er nog bestaanswerelden zijn, waarop mutatis mutandis de filosofie van de Advaita ook geldig kan zijn (o.a. een relatieve werkelijkheid maar in essentie eveneens niet echt), maar die tevens in een relatie tot onze bestaanswereld verkeren. Het zou nogal naïef zijn te denken dat onze wereld van bestaan een unicaat in het universum zou vormen.